

114. De pachter

Dag van de berekening 2011

Hij was pachter. Hij pachtte een stuk van de hel. Hij exploiteerde een serie kokers waarin hij de doden onder water, vermomd en in voortdurende staat van ontbinding hield. Hij had slechts een enkele verplichting tegenover Petrus. Eenmaal mocht de dode een ander verlossen. En, kwamen zij getwee, elk twee anderen, met zijn drie, drie anderen, enzovoort.

Zo verliep alles een paar miljoen jaar strikt volgens schema. Op een dag ging er echter iets mis. Een man die nergens bang voor was had het slachtoffer uit diens koker verlost, zodat er twee mensen voor hem stonden. Getwee trokken zij elk twee anderen tevoorschijn, met zijn zessen elk zes anderen, zodat er 42 voor hem stonden, toen waren het er 1806, toen drie en een kwart miljoen, toen 10.650 miljard en toen knalde het rekentuig waarmee de pachter zijn revenuen placht te calculeren uit elkaar.

Hij bedong een beter part. Dat waren grote vuren waarin de doden werden zwartgestookt. Opnieuw had hij tegenover Petrus slechts een enkele concessie moeten doen. Hij moest de nieuwaangekomene eenmaal de gelegenheid geven een ander uit diens vuur te halen. Waren zij getwee, dan mochten zij dit nog maar ten halve, waren zij gedrie dan nog maar voor een derde. Enzovoort. Zo zou het effect van hun inspanningen snel tot nul gereduceerd zijn.

Alles ging een paar duizend jaar goed. Totdat hem een christen werd gebracht die zijn hand in het vuur stak en zijn broeder eruit trok. Nu stonden er twee lieden voor hem. Getwee trokken zij een derde uit het vuur, met zijn drie een vierde, met zijn vieren een 5e, met zijn vijven een 6e, toen een 7e, een 8e, een 9e..... Tegenover dit tergend langzame maar onafwendbare proces stond hij machteloos. Hij haastte zich op zijn bokkepoten naar Petrus en eiste dat zij de wereld eerlijker zouden verdelen. En zij halveerden de wereld eerst in wit en zwart, toen in rijk en arm, toen in oost en west; tenslotte eiste de pachter dat ook de laatste atomen eerlijk werden gehalveerd. Daarna wilde hij ook de mensen halveren, bij voorkeur overlans, zodat beide helften zouden omvallen. "Jullie zijn zelf begonnen de mens te halveren in man en vrouw. Nu moet je consequent zijn." voegde hij Petrus toe. Zo halveerden zij het verstand en de pachter propte zijn helft ogenblikkelijk vol zodat er geen plaats meer was voor iets anders.

Na een paar honderd jaar werd de pachter ongeduldig. "Komt er nog wat van?" riep hij door een lege fabrieksschoorsteen omhoog. Maar hij kreeg geen antwoord en er bleef hem niets anders over dan zelf op de wereld te gaan kijken. Daar hadden de mensen inmiddels het wiel uitgevonden, en zolang dat wiel draaide, bleef het overeind. Hij stak een spaak in het wiel en er brak een wereldoorlog uit, en nog een. Zonder succes. Het moest lukken om alle beweging weg te nemen; absolute stilstand was de voorwaarde voor de grote val opzij. Hij gaf de mensen daarop een auto, en een vliegtuig; maar ze gingen alleen nog meer reizen. Toen gaf hij hen een knop om alles op afstand te kunnen bedienen. Zo installeerde hij de mensen, en zij groeiden langzaam aan hun stoelen vast. Echter, er werd van al die apparaten ook misbruik gemaakt door zich met dingen te bemoeien waar de mensen zich vroeger nooit mee hadden bemoeid. Er volgden spectaculaire verkiezingscampagnes tussen partijen die volstrekt identiek waren. Om de economie aan te jagen werd de accijns op reclame vervangen door hypotheek- en consumptiesubsidie. Hij jakkerde de mensen af, westwaarts om te maken dat aan hun dag geen einde kwam, oostwaarts, opdat zij, zich afzettend, de beweging der aarde zouden remmen.

Helaas, er bleven enkelingen die het systeem negeerden en hem vanuit de berm der welvaart uitlachten. Tenslotte bracht hij een computer op de markt die alle werk zou overnemen, uitzonderingen zouden met dit automatische systeem niet meer mogelijk zijn. De hele menselijke factor moest zo veel mogelijk worden uitgeschakeld. Maar één ding was de pachter ontgaan. Zijn programmeurs bleven vergissingen maken, en zelfs steeds meer naarmate zij zich meer en meer verveelden. Zo kon de vermomming van de pachter bekend worden en zijn plannen kwamen op straat te liggen. Een melt down in chaos was het gevolg.

Zoals de Grieken leerden: uit chaos is alles geboren.

Uw columnist, V.L.